

Korrels op het strand

'Mam!' Stella rent de kamer binnen en kijkt rond. Het is stil in huis. De tekening die ze vanmorgen heeft gemaakt ligt nog op tafel.

'Mam?' roept Stella weer. En dan weet ze het weer: haar moeder moet vandaag tot laat werken. Ze komt pas vlak voor het eten thuis. Met een zucht gooit Stella haar tas in de hoek. Jammer, ze is alleen vanmiddag. Wendelien moest na school naar hockeytraining. Net als Maud en Sofie, haar buurmeisjes. Er is dus vandaag niemand in de buurt om mee te spelen. Misschien moet ze dan toch ook maar op hockey gaan? Haar moeder heeft haar dat ook al eens gevraagd. Eigenlijk vindt ze het niet zo'n leuke sport. Maar ja, dan heeft ze in ieder geval vriendinnen om mee te spelen...

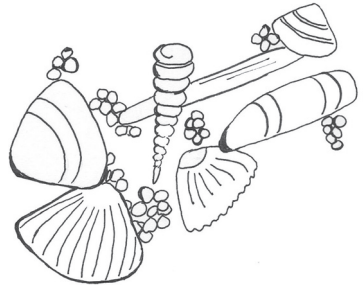
Stella schenkt in de keuken een glas limonade in en pakt de koektrommel. Lekker, denkt ze, koekjes met van dat roze spul erop. Ze neemt een grote hap. Buiten schijnt de zon. Het is net lente en de blaadjes aan de bomen zijn al lekker groen. In de tuin ziet Stella een koolmeesje rondhippen. 'Zeg Mees, wat zal ik eens gaan doen vanmiddag?' vraagt

Stella hardop. Het koolmeesje kijkt naar binnen en pikt wat in de aarde.

‘Tekenen, tikkertje, touwtje springen,’ kwettert hij.

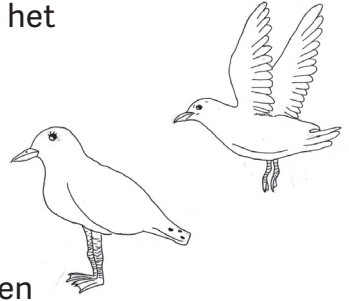
Stella staart naar buiten. Voor haar is het heel gewoon dat ze dat koolmeesje kan verstaan. Dat heeft ze altijd al gehad. Maar andere mensen geloven haar niet altijd. Ze denken dat ze fantaseert. Daarom praat ze er niet meer over, zelfs niet met haar moeder. Ze praat alleen met dieren als ze alleen is en niemand haar kan horen. Dan hoeft ze ook niets uit te leggen.

Dan weet ze het. Ze roept naar het koolmeesje: ‘Nee, ik ga naar het strand, schelpen zoeken.’ Ze springt op, propt de rest van het koekje in haar mond en rent de deur uit. Het waait hard en er zijn golven met schuimkoppen. Ze loopt dicht langs het water, daar liggen altijd de mooiste. Al zoekend loopt ze langs de zee, de wind fluit in haar oren. Stella glimlacht. Hier voelt ze zich gelukkig, dicht bij de natuur en in de buurt van dieren. Daarom is ze hier bijna elke dag te vinden.

Door de harde wind is er van alles aangespoeld op het strand: zeewier, stukken blauwe en rode visnetten, dopjes en een paar plastic flessen. Daar verderop ligt zelfs een schoen! Ze schopt er even tegenaan. Zou er nu ergens een matroos met maar één schoen rondlopen? Ze giechelt even.

En dan ziet ze het ineens. Er liggen allemaal rare korreltjes in allerlei kleuren op het strand. Gewoon, tussen de schelpen. Wat zou dat nu weer zijn? Stella heeft dit nog nooit gezien. Ze pakt een handvol van het spul. Er zitten roze, groene en grijze bij. Ze ruiken vies. Misschien kan ze het vanavond aan haar vader laten zien. Hij weet het vast wel.

Plotseling hoort ze een geluid... ieuw
ieuw... Wat is dat nou? In de lucht
komen een paar vogels aanvliegen. Ze lijken
op zeemeeuwen. Dan ziet ze het ineens. Dat zijn
Janneke en Jacob!

‘Hé!’ schreeuwt Stella. ‘Jullie zijn er weer!’ De vogels vliegen raketlings langs haar heen. Deze twee vogels komen ieder jaar weer terug naar dit stukje strand. Ze overwinteren in Afrika, maar komen hier altijd broeden. Stella komt ze nu al een paar jaar achter elkaar tegen. In de zomer zien ze elkaar vaak op het strand. Het zijn heel lieve dieren.

‘Ja, we zijn er weer. En we hebben goed nieuws,’ schreeuwen de twee naar Stella.

‘Kom je kijken, we hebben kuikens.’ Dat laat ze zich geen twee keer zeggen! Snel rent ze achter hen aan. Langs het strand en de duinen gaat het. Het wordt steeds moeilijker lopen, door het helmgras en het mulle zand. Janneke en Jacob zijn inmiddels neergestreken naast het nest. Stella loopt te hijgen van het rennen.

‘O, wat zijn jullie lief!’ roept ze zachtjes uit. Vlak voor

haar kijken zes kleine vogeltjes omhoog. Ze hebben hun snaveltjes open. Hun moeder voert ze een paar dikke wormen. Stella strekt haar hand uit en aait de zachte vachtjes. Kon ze hen maar meenemen naar huis! 'Mag ik er eentje vasthouden?' vraagt ze. Het mag. Voorzichtig pakt ze een kuiken op en aait 'm over zijn koppie. Zo blijft ze een tijdje zitten, totdat Janneke en Jacob haar laten weten dat het genoeg is.

Als ze thuiskomt kan ze eigenlijk niet langer wachten. Ze moet aan iemand vertellen dat ze een babyvogeltje heeft vastgehouden! Er is alleen nog niemand thuis. Dan denkt ze aan die rare korrels. Haar vader weet vast hoe het zit. Naast de computer ligt een briefje in haar moeders handschrift, waarop staat wat ze precies moet doen als ze haar vader wil bellen. Eigenlijk moet ze nog even wachten, want op het eiland waar haar vader woont, is het nu nog nacht. Hij onderzoekt zeeschildpadden in Ecuador. Dat ligt aan de andere kant van de wereld. Dan voelt ze met haar hand in haar zak. De korrels voelen een beetje kleverig. Ze aarzelt even, maar dan zet ze de computer aan. Ze klikt op het hoofd van haar vader. De computer probeert verbinding te maken. Maar er gebeurt niets aan de andere kant van de lijn. Stella zucht. Misschien ligt haar vader nog te slapen?

Dan hoort ze een sleutel in het slot. Haar moeder is thuis!
'Mam, weet je wat ik vandaag gedaan heb? Ik heb een heel klein vogeltje vastgehouden. Echt waar! Ze zijn echt zo zacht en zo lief.'

Stella's moeder loopt met haar telefoon aan haar oor de kamer binnen. Ze heeft haar jas nog aan en legt een vinger op haar lippen.

'Ja, dat is prima. Ik mail het stuk vanavond nog even naar je. Wat zeg je? Ja, dat kun je wel zeggen...'

Het duurt lang voordat haar moeder klaar is met bellen.

Eindelijk hoort ze dat haar moeder klaar is.

'Dag schat, hoe was het op school? Je had toch een dictee vandaag?' vraagt ze terwijl ze haar tas op de grond zet. 'Had je een goed cijfer?'

Stella knikt. 'Het ging best goed. Weet je dat ik vandaag een babyvogeltje mocht vasthouden?'

'O, leuk zeg,' zegt haar moeder afwezig.

Stella ziet dat ze nog met haar gedachten op het werk is. Ze moet het straks maar met haar vader bespreken.

'Wat eten we vandaag?' vraagt Stella.

'Broccoli met aardappels en vis,' zegt haar moeder terwijl ze de koelkast opent.

Stella trekt een vies gezicht. 'Mam, ik eet geen dieren, dat weet je toch?'

Haar moeder zucht. 'Nou vooruit, dan laat je de vis voor deze keer maar liggen.'

Snel maakt haar moeder de groente schoon.

‘Je was zeker weer je mobiele telefoon vergeten vandaag, ik heb je een paar keer geprobeerd te bellen vanmiddag? Je moet er wel een beetje voorzichtiger mee zijn, hoor.’

Stella voelt dat haar wangen warm worden. Dat stomme ding ook! Ze heeft hem van haar moeder gekregen omdat ze vaak alleen uit school komt. Haar moeder vindt het dan fijn om haar even te kunnen bellen vanaf haar werk. Alleen vergeet ze hem vaak mee te nemen. En ze is hem ook al een paar keer kwijtgeraakt, zelfs een keer op het strand. Gelukkig is ie tot nu toe steeds teruggevonden.

‘Mag ik straks papa even bellen?’ verandert ze snel van onderwerp. Haar moeder kijkt op de kalender.

‘Even kijken... ja dat kan, want je hebt hem vorige week voor het laatst gesproken.’

Stella weet dat haar moeder niet wil dat ze elke dag belt met haar vader. Sinds haar ouders gescheiden zijn, woont hij op Pinta, een eiland in Ecuador. Ze bellen elke week één keer, dat is de afspraak die ze met haar moeder heeft gemaakt. Waarom dat ook alweer is, weet ze niet meer precies. En ze vraagt er liever ook niet meer naar. Haar moeder doet daar altijd een beetje moeilijk over. Afspraak is afspraak, zegt ze altijd.

Na het eten probeert ze haar vader nog een keer te bereiken. Nu lukt het gelukkig wel.

‘Hé meissie, wat leuk dat je belt.’ Haar vader ziet er een

beetje vreemd uit. Hij heeft een paar zwarte vegen op zijn gezicht en hij heeft een overall aan met veel vlekken erop. Bovenop zijn hoofd heeft hij een blauwgroene pet. Op de klep staan twee gouden letters geschreven: een J en een S, Jaap en Stella. Stella heeft hem de pet cadeau gegeven voor zijn verjaardag toen hij vorig jaar bij haar was. Haar vader heeft 'm altijd op.

'Wat is er, pap? Je ziet er een beetje raar uit,' vraagt Stella.

'Nou, ik was aan het werk. Ik ben bezig met een nieuw soort machine die ik nodig heb, maar daar vertel ik je straks wel over. Ik wil eerst even weten of alles goed is met mijn meissie,' zegt hij.

'Ja hoor,' zegt Stella en ze vertelt over de kleine vogeltjes. Het voelt fijn om even met haar vader te kunnen praten. Zo op het scherm lijkt hij heel dichtbij. Alleen jammer dat ze hem niet even kan aanraken.

'Geweldig Stella, dat is echt heel bijzonder,' zegt haar vader enthousiast.

'Weet je dat hier allemaal Jan van Genten zitten? Dat zijn vogels met van die blauwe voeten, jij zult ze vast ook heel mooi vinden.'

Dan vertelt Stella over de korrels die ze op het strand heeft gevonden.

'Laat eens zien,' vraagt haar vader.

Stella houdt haar hand voor de camera die bovenop de computer staat.

'Hmm, heb je die op het strand gevonden? Dat lijken wel zeemeerminnen tranen,' zegt haar vader. 'Da's ook toevallig...'

mompelt hij er zachtjes achteraan.

'Wat zeg je, heb je het over zeemeerminnen? Kom op zeg, voor dat soort grapjes ben ik nu toch te groot, pap,' zegt Stella verontwaardigd.

De computer kraakt en piept een beetje, de verbinding is slecht en ze kan haar vader niet zo goed horen. Haar vader kijkt niet alsof hij een grapje maakt, hij ziet er ineens heel ernstig uit.

'Nee, ik maak geen grapje, meissie. Die korrels, die noemen ze ook wel zeemeerminnentranen. Ze spoelen soms aan op het strand. Ze zijn...'

Dan hoort ze gekraak. Het computerscherm wordt zwart. Stella drukt nog een paar keer ongeduldig op het plaatje van het hoofd van haar vader en de computer gaat weer bellen. Maar het lukt niet om haar vader nog een keer te spreken. Ze zucht. De stroom zal wel weer uitgevallen zijn op dat eiland, dat gebeurt wel vaker. Net nu ze nog van alles wil weten over die rare korrels. Als ze maar niet gevaarlijk zijn. Wat had haar vader nu nog willen zeggen? Stella pakt haar mobieltje en probeert nog een keer het nummer van haar vader. Er wordt niet opgenomen.

'Stella, ga je zo naar boven?' vraagt haar moeder.

Nou ja, dan moet ze het morgenavond nog een keer proberen. Stiekem natuurlijk, zodat haar moeder het niet merkt.